

dústria «sense perjudici d'allò que determinin les normes de l'«Estado» per raons de seguretat, sanitàries o d'interès militar, i de les normes relacionades amb les indústries que estiguin subjectes a la legislació de mines, hidrocarburs i energia nuclear...». Tot això no vol dir res més, que Catalunya no té ni pot exercir cap tipus de control, i consegüentment, no tindrà cap guany del petroli que pugui sortir de la nostra lloada i maltractada Mediterrània.

La normativa que actua sobre els hidrocarburs, i a la que fa referència l'article 14 de l'Estatut data del 1974. En el 1976, i en moments de plena «crisi energètica» i de canvi polític, és aprovada una nova llei sobre hidrocarburs que completa la del 1974. Aquesta llei és realment contradictòria, perquè és aprovada en un moment polític en el qual es pensa i actua (almenys així ho deien, i ho segueixen dient) de cara a una democratització autèntica del País. La dita llei en definitiva, no fa res més que fote's de totes les garanties establertes, deixant tant a la persona com a la col·lectivitat en una total indefensió enfront els interessos de les multinacionals. Anem a pams. Primerament es nega als Ajuntaments afectats per les explotacions, l'estudi i revisió dels expedients i els seus tràmits. Això contraduï l'esperit dels articles 9, 23 i 24 de la «Constitución española», que fan referència al dret de participació, a la indefensió i a les garanties jurídiques.

Per a més «inri» les explotacions d'hidrocarburs són considerades d'«utilitat pública», però el que realment es fa és donar el màxim de facilitats a les multinacionals i als monopolis que s'ocupen d'extreure l'or negre. Facilitats que es concreten en el moment d'endegar els permisos, amb una aprovació gairebé automàtica de la majoria dels expedients.

Les multinacionals salten d'un peu, els Ajuntaments (com a representants de la majoria dels ciutadans) pateixen directament les conseqüències d'aquesta manca d'una política energètica. (Tanmateix el més probable, és que l'Administració ni la vulgui).

Seguim amb el pal de la llei. L'article 7 afirma «per la finalitat de la llei les persones físiques i jurídiques estrangeres, gaudiran de la llibertat d'inversió de capital». Les portes queden totalment esbatanades als

desitjos de les potents multinacionals; el corrent d'aire que es produeix, i lògicament els encostipats, ens els quedem tots nosaltres, habitants d'una costa que també pobreta, Déu n'hi do!

Els resultats d'aquesta llei no es fan pas esperar. Els pous petrolífers que millors resultats proporcionen en la plataforma tarragonina, cauen pràcticament sota el domini de les multinacionals. Concretament en la prospecció «Amposta» la participació estrangera és ja del 67%, en la «Tarragona» del 34% i en la «Casablanca» de 87%.

Quan s'escriuen aquestes ratlles, sembla ser que el resultat de la prospecció davant la nostra costa ha estat negatiu (no ens en fiem massa...), tanmateix les repercussions van molt més enllà d'aquest simple fet. El quefer de la troballa dona peu per a qüestionar les possibilitats de treball que ens donarà aquest Estatut, no fa gaire aprovat, quan és acceptat un article com ara el 12, a través del qual els hidrocarburs, la mineria, l'energia nuclear, passen a ser qüestions d'«Estado», possibilitant això irreversiblement, que les formes de vida, treball i consum de les no tan llunyanes properes generacions, vindran imposades per Consells d'administració situats fora del nostre marc natural. Acceptant la militarització de la societat civil a través del «tot nuclear», sotmetent l'agricultura als interessos de la petroquímica i de la mineria de l'urani, admetent la progressiva desaparició de la pesca i del turisme sota l'espectant i interessada mirada d'uns poders econòmics que dominen tot allò que necessiten.

Chevron, Shell, Coparex, Amoco, Standard Oil, Texaco, són les principals companyies que extreuen el petroli de les nostres costes. «La primavera ha venido y nadie sabe como ha sido», en aquest cas la dita popular no es compleix, doncs hi ha massa gent la qual sí ho sap. Apart de no pagar cap canon d'extracció, el petroli no es queda a casa nostra, sinó que és comercialitzat a través dels mercats internacionals, on l'«Estado Español» compra moltes vegades l'or negre. No és pas impensable que més d'una vegada hagi comprat el nostre propi petroli.

Aquesta rocambolesca història no és pas del més enllà, sinó que se situa plenament en el tripijoc de l'economia internacional. Amén.

1000 i 1.

ELECCIONS SINDICALS

Domini d'UGT

Les eleccions sindicals han estat aquests darrers mesos tema de permanent actualitat als centres de treball. Fent-nos ressò d'aquest esdeveniment hem anat a les diferents centrals sindicals a recollir les dades que ara us oferim:

TAULA DE RESULTATS

Resultats Globals:	Delegats	%
— CCOO	23	31,94
— UGT	42	58,33
— USO	2	2,77
— Independents	2	2,77
— Vacants	3	4,16
Total	72	

Comissions Obreres ens ha manifestat la dificultat amb què s'han trobat a l'hora de presentar delegats, conseqüència de la manca de conscienciació sindical que existeix entre els treballadors. Fins i tot s'han donat casos d'empreses on la majoria dels treballadors estan sindicats a una central, i el delegat pertany a una altra. La qual cosa, ens han dit, sembla indicar que es vota més a la persona que no pas a una determinada acció sindical.

Per altra banda la central socialista, ens ha manifestat la seva satisfacció pels resultats, malgrat que en diverses empreses no s'han pogut celebrar eleccions per no haver-hi el nombre de treballadors requerits, ja que últimament s'han produït força acomiadaments. Els representants d'U.G.T. es lamentaven també de la desaparició d'algunes empreses importants a la nostra ciutat.

Mentre que a U.S.O. se'ns informava que actualment s'estan organitzant, arran de la fusió amb l'antiga C.G.T.

Per últim, la central anarcosindicalista (C.N.T.) ha boicotejat aquestes eleccions perquè les consideren que van contra la llibertat sindical dels treballadors.